

C187 – ECO20

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2007-2008

20 maart 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ECONOMIE, WERK EN SOCIALE ECONOMIE

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer John Vrancken tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over gezinsondersteunende diensten in bedrijven	1
Vraag om uitleg van de heer Jan Laurys tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over de werking van het Fonds ter bevordering van de Sociale Economie in Vlaanderen	4
Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Claes tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over werkwinkels	7
Vraag om uitleg van mevrouw Martine Fournier tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het grensarbeidakkoord	11
Vraag om uitleg van de heer Bart Van Malderen tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over activeringsplannen van de federale overheid	12

Waarnemend voorzitter: de heer Roland Van Goethem, ondervoorzitter

Vraag om uitleg van de heer John Vrancken tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over gezinsondersteunende diensten in bedrijven

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte leden, het is algemeen geweten dat er enorme wachtlijsten bestaan in de kinderopvang. Dat heeft sociale en economische gevolgen. Mevrouw de minister, u hebt een maatregel uitgevaardigd om werkende ouders in grote bedrijven tegemoet te treden. U investeert namelijk 5 miljoen euro in gezinsondersteunende diensten. Met dat geld moeten bedrijfscreches worden uitgebouwd of kan er in de vakantieperiode voor kinderopvang worden gezorgd.

U stelt daarbij dat het stimuleren van bedrijfscreches, kinderopvang tijdens schoolvakanties, strijkateliers of boodschappendiensten de combinatie van werk en gezin lichter maken en een aantal drempels wegnemen voor de kwetsbare groep werkzoekenden, waarbij natuurlijk de alleenstaande ouders niet mogen worden vergeten. Ook ondernemingen vinden natuurlijk sneller en gemakkelijker personeel als hun werknemers die ondersteuning krijgen.

U mikt met uw maatregelen expliciet op de lagere loonklassen. De arbeiders in de autofabrieken en de caissières in de supermarkten hebben niet de middelen van carrièremannen en -vrouwen, en ze hebben bovendien atypische werktijden. Daarom hebben ze die diensten dubbel zo hard nodig.

Deze nieuwe plannen passen in het alternatieve gezinsbeleid waarvan u in het laatste regeringsjaar van de Vlaamse Regering een topprioriteit wilt maken. Bovendien houdt het gezinsbeleid volgens u amper rekening met de veranderde sociale realiteit. De maatregelen bieden dus een antwoord op bepaalde sociaaleconomische verzuchtingen van het bedrijfsleven. Wij juichen deze maatregelen natuurlijk toe, maar stellen ons vragen bij het lage budget van 5 miljoen euro.

Hoeveel bedrijven denkt u met dit budget te bereiken? Gaat het over een eenmalige maatregel, die bijvoorbeeld op het einde van de zittingsperiode uitdooft? Zo ja, wat gebeurt er met de installatie van die bedrijfscreches na het uitblijven van verdere steunmaatregelen? Indien het bedrag ontoereikend zou blijken, wat gebeurt er met de aanvragers die uit de boot vallen? Welke bedrijven

denkt u zo te bereiken? Gaat het alleen om fabrieken of supermarkten of kunnen ook kleine ondernemingen hiervan gebruik maken? Dat is immers toch ook een belangrijke groep: het grootste deel van de Vlaamse bedrijven zijn kmo's. Hoe moeten we die werking dan zien in dat geval? Zijn er bepaalde criteria vastgelegd, zoals een minimumaantal werknemers per bedrijf? Zo ja, worden de andere werknemers dan niet gediscrimineerd? Hoe zit het met de bedrijven die al kinderopvang hebben georganiseerd? Worden die dan bijkomend gesubsidieerd, of niet? Zou het toekennen van een belastingvermindering geen betere, meer doeltreffende en duurzame maatregel zijn, waarvan alle ondernemingen kunnen genieten, zonder dat een eventueel later uitdovend effect nefast zou werken? Dit alles natuurlijk in de veronderstelling dat de vennootschapsbelasting wordt geregionaliseerd.

Ik had nog een bijkomende vraag. Indien ervoor wordt gekozen om kmo's te voorzien van een creche, kan ik me indenken dat het vrij moeilijk is om in iedere kmo een creche te organiseren. Dit zou echter centraal kunnen worden georganiseerd, op bedrijventerreinen of ambachtelijke terreinen. Daar zou die dienstverlening voor een aantal kmo's kunnen worden gegroepeerd. Wat is uw mening daarover?

De voorzitter: Minister Van Brempt heeft het woord.

Minister Kathleen Van Brempt: Mijnheer de voorzitter, laat me toe, voor ik inga op deze concrete vragen, eerst even het initiatief algemeen te schetsen en aan te geven waar het vandaan komt en hoe het beleidsmatig is ingebed.

Ik doe dit vanuit mijn bevoegdheid van Sociale Economie, maar ook als minister van Gelijke Kansen. Wie diverse bevoegdheden heeft, maakt heel vaak een combinatie. De analyse werd vooral vanuit het oogpunt van gelijke kansen gemaakt, maar uiteraard ook vanuit dat van sociale economie. Het is een gekende analyse: de combinatie van gezin en arbeid is in toenemende mate een probleem, waarop gezinnen niet altijd de juiste antwoorden vinden. Bovendien werd ik steeds meer geconfronteerd met vragen vanwege het bedrijfsleven naar oplossingen op maat. Niet alleen het bedrijfsleven, maar ook organisaties geven aan dat de spanning tussen arbeid en gezin toeneemt. Dat blijkt ook uit onderzoek. Daarop moet de hele Vlaamse Regering inspelen.

Die signalen hebben me eveneens geleerd dat bedrijven, maar ook werknemers en hun gezinnen, bereid zijn te zoeken naar oplossingen en alternatieven. Heel vaak ontbreken bij bedrijven de kennis en de instru-

menten om die acties op te zetten. Uiteraard is er het klassieke en heel belangrijke beleid met betrekking tot kinderopvang. Dit is daar uiteraard complementair aan. Het vertrekt vanuit de invalshoek dat we vooral bedrijven moeten ondersteunen. Ter zake begint de sociale economie een belangrijke rol te spelen. Het komt er dus op aan hen te ondersteunen en hefboomen aan te reiken. Er is het aanpassen van de regelgeving, het werken aan goede arbeidsvoorwaarden, het werken met flexibele arbeidstijden, het debat over het ouderschapsverlof, het aanbieden van voldoende opleidings- en vormingsinitiatieven. Ik heb geoordeeld dat we nog een stap verder moeten kunnen zetten. We moeten ondernemingen prikkelen om zelf te gaan investeren in die moeilijke combinatie van arbeid en gezin. We moeten een deel van de verantwoordelijkheid bij hen leggen. We willen echter ook dat bedrijven klaar zijn om zich te engageren. Ze moeten dus worden gestimuleerd en gesteund. We moeten hen instrumenten aanreiken. Die filosofie huldig ik ook sterk wat mijn andere beleidsterreinen betreft.

Het uitgangspunt van dit initiatief is dus niet beperkt, mijnheer Vrancken. Het gaat niet enkel over het opstarten van bedrijfscrèches. Dat is één voorbeeld. Ik stel voor om gezinsvriendelijke diensten te ondersteunen in de ruime zin van het woord. Het kan dan gaan over crèches, maar ook over boodschappendiensten, strijken, maaltijden en ook andere diensten die bedrijven kunnen ontwikkelen, die specifiek geënt zijn op de noden van het bedrijfsleven en van de werknemers zelf.

De doelstelling is de situatie van de werknemers te verbeteren met het oog op de combinatie gezin-arbeid. En die werken niet alleen in de privésector, maar ook in ziekenhuizen, rusthuizen, bij lokale en provinciale overheden, noem maar op. Het gaat hier dus over heel wat meer dan alleen maar bedrijfscrèches subsidiëren.

In de begroting 2008 is vijf miljoen euro vrijgemaakt om de opstart van gezinsvriendelijke diensten mogelijk te maken. Met dit initiatief wil ik ondernemingen enkel stimuleren hun verantwoordelijkheid op te nemen en hen ondersteunen tijdens de opstart van gezinsvriendelijke diensten. Elke opstart heeft steeds een tijdelijk karakter met duidelijk afgebakende acties die het mogelijk maken een effectieve start van een duurzame dienstverlening mogelijk te maken. De financiering is er vooral op gericht de pilootprojecten te helpen opstarten en heeft geen recurrent karakter.

De financiering die binnen dit initiatief wordt toegekend omvat dan ook enkel de kosten die gepaard gaan met de voorbereiding en de opstart van de dienstverlening. Alle kosten met betrekking tot de uitvoering van de dienstverlening zoals loonkosten van strijksters, kindbegeleiders enzovoort, worden niet weerhouden. Dat moet via de reguliere subsidiëring gebeuren van Welzijn of van

sociale-economieprojecten en van sociale-economie-ondersteuning van de loonkosten.

Van de projectaanvragers wordt verwacht dat ze een projectdossier indienen dat aantoonde dat een duurzame dienstverlening mogelijk is. We zullen de opstartkosten subsidiëren en de investeringskosten mee dragen, maar uiteraard willen we zekerheid dat het een duurzaam project is met een duurzame financiering op lange termijn. Elke projectaanvraag dient immers gepaard te gaan met een minimale haalbaarheidsstudie of een ondernemingsplan dat aantoonde dat na de opstartfase de recurrente kosten verzekerd zijn. Zoniet zal de projectaanvraag onontvankelijk zijn. Bovendien dient elke projectaanvraag gepaard te gaan met een financieel engagement van de participerende ondernemingen. 50 procent van de opstartkosten wordt minimaal gedragen door de ondernemingen.

Het doel is dat we de opstartfase financieren, maar ook bedrijven moeten mee financieren. Het is zeker geen blanco cheque. Bedrijven moeten zelf ook bijdragen volgens het principe van één euro Vlaamse financiering voor één euro eigen inbreng door de onderneming. Van de gezinsvriendelijke diensten, onder andere kinderopvang en bedrijfscrèches, die in kader van dit initiatief mogelijk worden gemaakt, verwacht ik dan ook dat ze na deze maatregel blijven bestaan. Het streefdoel van dit pilootproject is een honderdtal ondernemingen te bereiken die individueel of in samenwerking met andere ondernemingen en lokale besturen een gezinsvriendelijke dienst wensen op te starten.

Het initiatief heeft als doel een aantal pilootprojecten op te starten binnen het beschikbare krediet. Ik wil immers ondernemingen prikkelen om creatief aan de slag te gaan en hun verantwoordelijkheid op te nemen. Ik verwacht dan ook een diversiteit aan projectaanvragen van bedrijven die wensen te investeren in gezinsvriendelijke diensten. Er wordt gewerkt met een open oproep met een aantal beoordelingsmomenten. Ondernemingen kunnen permanent projectaanvragen insturen, maar die zullen op vaste momenten beoordeeld worden, op 31 maart, 15 mei en 15 september 2008. Elke projectaanvraag zal telkens gescreend worden op ontvankelijkheid en zal beoordeeld worden op basis van vooropgestelde criteria binnen een op te richten adviescommissie. Op basis van deze adviezen zal ik een subsidie toekennen.

Indien er meer aanvragen zijn dan het voorziene begrotingskrediet toelaat – wat ik stiekem hoop – zal op basis van evaluatie van de aanvragen een keuze gemaakt worden. Dan zullen we ook een politieke afweging moeten maken of er bijkomende middelen worden ingezet. Ik verwacht dat niet meteen. We hebben ruim gebudgetteerd. Het is eenzelfde filosofie als bij het pendelfonds. Bedrijven raden me aan om te werken aan

woonwerkverkeer omdat er grote noden zijn. Maar dan blijkt er soms een drempel te zijn bij bedrijven om die stap te zetten. Hier zal dat wellicht ook zo zijn. Dat moeten we dan samen overwinnen.

Met dit initiatief richt ik mij tot alle ondernemingen in de profit- en non-profitsector, ongeacht de sector, schaalgrootte enzovoort. Er zijn een aantal criteria opgesteld, maar die zijn zeker niet beperkend voor kleine ondernemingen. De criteria zijn van toepassing voor alle ondernemingen. De belangrijkste zijn: nieuwe dienstverlening, dienstverlening moet huishoudelijke en zorgtaken ontlasten, bij de uitvoering van de dienstverlening wordt gestreefd naar een optimale arbeidscreatie van kansengroepen, en ondernemingen moeten cofinancieren volgens het principe van één euro voor één euro.

De schaalgrootte van de onderneming is geen criterium waarop aanvraagdossiers zullen worden beoordeeld. Het is echter wel zo dat kleine ondernemingen vaak binnen een samenwerkingsverband een projectdossier zullen indienen om zo voldoende schaalgrootte te genereren opdat een duurzame en efficiënte dienstverlening kan worden uitgebouwd. De projectontwikkelaars van gezinsvriendelijke diensten van Voka, aangesteld in het kader van een ESF-project (Europees Sociaal Fonds), hebben onder andere als opdracht om kleine ondernemingen hierin te ondersteunen en te zoeken naar realistische en haalbare samenwerkingsverbanden.

In een kmo-zone kan bijvoorbeeld één loket worden geïnstalleerd waar alle werknemers van de participerende ondernemingen strijk kunnen inleveren en weer ophalen. Dat kan perfect worden georganiseerd in een samenwerkingsverband van kmo's. Een gelijkaardig verhaal is mogelijk en denkbaar voor kinderopvang.

De bedrijven die al kinderopvang hebben georganiseerd, komen niet in aanmerking voor subsidiëring. Met dit initiatief willen we uiteraard de opstartkosten van nieuwe dienstverlening financieren.

Op de vraag of het toekennen van belastingvermindering geen betere en doeltreffendere maatregel is, is het antwoord dat het toekennen van belastingvermindering niet onder mijn bevoegdheid valt. Ik kan er dus geen uitspraak over doen. Zowel in de Vlaamse Regering als in de federale regering zijn er instrumenten voorhanden om op dit punt in te zetten. Dat gebeurt al. Ik denk aan de fiscale aftrek voor kinderopvang en aan de vele initiatieven die mijn collega voor Welzijn neemt in het kader van de kinderopvang.

Ik geef ook het actieplan Flexibele en Occasionele Kinderopvang mee, dat ik samen met mijn collega van Welzijn organiseer. Er zijn naast dit initiatief heel veel andere en mogelijk belangrijkere initiatieven. Ik heb er geen probleem mee om dit toe te geven. Het is een beperkt initiatief van 5 miljoen euro dat vooral dient om een

pilootfase op te zetten. We zullen daaruit leren. Er zijn natuurlijk ook andere initiatieven die kunnen en moeten worden genomen.

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Ik dank u voor uw antwoord, mevrouw de minister. Ik heb nog wat bijkomende vragen en bedenkingen. In mijn vraag ging ik ervan uit dat u effectief de crèchewerking zou subsidiëren. U zegt nu dat u alleen maar de opstartkosten wenst te financieren. Wat verstaat u onder opstartkosten?

Minister Kathleen Van Brempt: We bieden twee vormen van ondersteuning aan. De eerste is een echte investeringsondersteuning, namelijk alles wat de lokaalinrichting betreft. Dat vereist heel wat investeringen die bovendien moeten beantwoorden aan de criteria van Kind en Gezin. Er moet heel wat materiaal worden aangekocht. Dat willen we mee ondersteunen. Ten tweede is er de loonsubsidiëring. Niet de lonen van kinderopvang of strijkers worden ondersteund want deze worden al mogelijk gedeeltelijk door de sociale economie en gedeeltelijk door Welzijn gesubsidieerd, maar de ontwikkeling van het initiatief zelf. Ik merk dat er een drempel bestaat bij bedrijven. Zij stellen dat het voor hen geen corebusiness is. Zij moeten hun product produceren en verkopen, en voor hen is niet het opzetten van een strijkdienst of het organiseren van kinderopvang belangrijk. Het opzetten van deze diensten tijdelijk subsidiëren, doen we dus ook. We gaan geen lonen recurrent subsidiëren, van nu tot in het oneindige. Slechts de eerste investeringen en tijdelijke lonen voor de projectontwikkelaars van deze diensten worden gesubsidieerd.

De heer John Vrancken: Valt de strijkdienst onder de zware behoeften die door het bedrijfsleven zijn geuit? Dat kan ik me moeilijk voorstellen.

Minister Kathleen Van Brempt: Toch wel, maar in eerste instantie gaat het over kinderopvang, wat een behoefte is die trouwens in de hele samenleving bestaat. Met dit project wil ik bedrijven ondersteunen die via het flexibel inzetten van laaggeschoolde arbeid bijvoorbeeld eenoudergezinnen, zeer dikwijls alleenstaande moeders, bereiken. Ik wil over dit probleem breed nadenken. Strijken is daar een mooi voorbeeld van; het is een tweede denkspoor voor bedrijven die de combinatie werken en gezin gemakkelijker willen maken. Het is een surplus dat bedrijven kunnen aanbieden en we zullen dat zeker zien gebeuren, maar ik ben het met u eens dat kinderopvang het belangrijkste probleem is.

De heer John Vrancken: In het licht van het gros van de bedrijven is honderd een miniem getal.

Minister Kathleen Van Brempt: Dat is juist het typische aspect van een pilootfase. Ik hoop dat het lukt want

ik vind het beleidsmatig een belangrijk item. Als het niet lukt, zitten we wel met een probleem. Het bedrijfsleven wil oplossingen op maat van specifieke noden van bedrijven. Als het niet lukt, betekent dit dat het bedrijfsleven geen vragende partij is of niet bereid is om er verder in te investeren. Het is een pilootfase en het is dus belangrijk om deze 100 bedrijven ervoor warm te maken. Ik heb er lang over gesproken met Voka en UNIZO. Heel sterk is dat er bestpracticevoorbeelden komen. Bedrijven die er effectief in slagen om gezamenlijk een bedrijfscreche op te richten, vormen een mooi voorbeeld en dat zet andere bedrijven ook aan om daarop in te spelen. Het gaat hier wel degelijk om een pilootfase.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Laurys tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over de werking van het Fonds ter bevordering van de Sociale Economie in Vlaanderen

De voorzitter: De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys: Eind 2002 werden de commerciële activiteiten van de VDAB opgesplitst en onderverdeeld in de overkoepelende nv T-groep. We hebben hier vijf jaar gediscussieerd over de omschakeling en de opsplitsing van de VDAB en het afsplitsen van de meritdiensten. Dat was toen een eis van de VLD. Het heeft uiteindelijk geleid tot het oprichten van de nv T-groep en daaronder de nv VSO Werkhouding omdat de winsten die de meritgroep, de nv T-groep, zou realiseren via de nv VSO Werkhouding, geïnvesteerd zouden worden in de werkgelegenheidspolitiek voor kansengroepen.

In 2005 kwam de nv T-Groep in de belangstelling. We hebben hier toen trouwens uitvoerig gediscussieerd over de vergoeding die de voorzitter zich had toegeëigend, en er waren ook twijfels over de vraag of de nv haar sociale rol waar kon maken. Tijdens die discussie hebben we gezegd dat het nodig was om orde op zaken te stellen.

Dat is ook gebeurd, want de VSO Werkhouding werd ontbonden. De dividenden waarop de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest recht hebben via het aandeelhouderschap in de nv T-Groep, werden toen ingebracht in het begrotingsfonds Fonds ter bevordering van de Sociale Economie in Vlaanderen. Dat gebeurde met een besluit van de Vlaamse Regering van 19 juli 2007. De doelstelling van dit fonds is de financiering van eenmalige projecten die de klemtoon leggen op innovatie en die verder ook werken aan onderzoek en imageverbetering van de sociale economie en maatschappelijk verantwoord ondernemen.

Mevrouw de minister, tot nog toe hebben we weinig gehoord over dat fonds, vandaar deze opvolgingsvraag. Van verschillende kanten wordt immers aangedrongen op meer klaarheid over het fonds. Ik stel u daarom een zevental kleine vragen, die allemaal te maken hebben met de werking van het fonds en de middelen.

Over welke middelen beschikte het fonds in 2007 en hoeveel middelen werden begroot voor 2008? Is er een meerjarenbegroting beschikbaar voor na 2008? Hoeveel aanvragen heeft dit fonds in 2007 ontvangen? Welke projecten werden goedgekeurd en welke bedragen staan daar tegenover? Welke procedure wordt gehanteerd bij de beoordeling van de aanvragen en op welke manier gaat men te werk om de ingediende projecten al dan niet goed te keuren? Wordt een controle ingebouwd op de werking van het fonds, zowel voor wat de uitvoering betreft – ik denk daarbij aan het kwantitatieve aspect en aan het gebruik van de middelen – als voor wat de efficiëntie, de resultaten en het kwalitatieve aspect betreft? Zijn er in het kader van de openbaarheid van bestuur beoordelingsverslagen beschikbaar en kunnen ze ingekeken worden?

De voorzitter: Minister Van Brempt heeft het woord.

Minister Kathleen Van Brempt: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, in juni 2007 werden de dividenden van 2006 gestort voor een bedrag van 1,7 miljoen euro. Voor 2008 verwachten we opnieuw 1,7 miljoen euro aan dividenden van de T-groep te ontvangen. Ze zullen in de tweede helft van het jaar worden gestort. We verwachten dat bedrag, maar zijn er niet helemaal zeker van.

Een meerjarenbegroting is een beetje moeilijk, omdat de inkomsten in het Fonds Sociale Economie enkel uit dividenden bestaan. Het gaat dus om een externe bron en die kan niet met enige graad van precisie worden ingeschat, omdat de omvang afhankelijk is van de behaalde bedrijfsresultaten van de T-Groep. Ik geef u meteen mee dat we bijzonder verheugd zijn over de omvang van de bedragen. We hadden ze bij het begin niet zo hoog ingeschat. We weten echter ook – en daarom is het een rollend fonds – dat de interimsector erg afhankelijk is van de economie en vaak als graadmeter of als voorbode van de economische ontwikkeling wordt beschouwd. Het kan dus snel veranderen. We weten in elk geval dat we op voorhand niet met zekerheid weten hoeveel dividenden we zullen krijgen.

In die context is het moeilijk om een meerjarenbegroting te maken. Dat is de belangrijkste reden, maar uiteraard heeft het ook te maken met de specifieke werking van het fonds. Het gaat immers over projecten en projectaanvragen. Het is ook daarom moeilijk om met meerjarenbegrotingen te werken.

Het fonds heeft in 2007 in totaal vijf aanvragen ontvangen. Vier daarvan werden goedgekeurd en één, het

Passwerk-dossier, is nog in behandeling is wegens het laatsttijdig ontvangen van de oprichtingsstatuten.

Volgende vier projecten werden wel goedgekeurd: de vzw Werkvorm voor 70.000 euro en met een looptijd van één jaar en zes maanden, vzw LaborX voor 416.918 euro en met een looptijd van drie jaar, de vzw Tijdbank voor 250.000 euro en met een looptijd van één jaar en vier maanden en het project van de Kamer van Koophandel Limburg voor 158.380 euro en met een looptijd van één jaar en vier maanden.

Ik overloop de projecten even. De vzw Werkvorm heeft het project FoodJ en dat heeft tot doel een aantal laag- of kortgeschoolde deelnemers op te leiden tot kok, dit met een programma dat ongeveer één jaar zal duren. Het project dat we goedgekeurd hebben in het kader van het fonds, is een innoverend opleidings- en tewerkstellingsinitiatief binnen de horecasector, dat een eigen dynamiek geeft aan het knelpuntberoep van kok. De combinatie opleiding, werkervaring, begeleiding en tewerkstelling geïntegreerd onder één dak, biedt garanties voor een stevige opleiding en tewerkstelling. FoodJ schrijft zich volledig in het concept sociale economie in en zal, waar mogelijk, trachten sociale economie te integreren in het eigen project of een synergie tot stand te brengen tussen FoodJ en sociale economie. Vanuit het fonds werd dus een bedrag van 70.000 euro toegekend voor het aanwerven van een projectontwikkelaar om te onderzoeken hoe de lokale diensteneconomie bijkomende diensten kan opzetten, gericht op de buurt, en er zal een haalbaarheidsrapport worden opgemaakt waarin de ontwikkeling van initiatieven voor sociale economie wordt onderzocht en waarin ook projectvoorstellen worden aangereikt.

Vzw LaborX is één van mijn favorieten, want ik ken het project Instant A nog uit een vroeger leven. Ik heb altijd gevonden dat Instant A een zeer mooi project is. Het heeft zich ook bewezen. Instant Aplus is daar een vervolg op. Het richt zich tot vijftigplussers. Het project situeert zich op het vlak van de ontwikkeling van nieuwe begeleidings-, ondersteunings- en opleidingsmethodieken, hoofdzakelijk ten voordele van vijftigplussers. Het doel van dit project is om 'instant arbeid' te verwezenlijken voor ouderen, voor wie de drempel van de gewone uitzendkantoren vaak te hoog ligt. Samen met de oudere wordt gezocht naar een baan die bij hem past. Tegelijkertijd worden de ouderen ook begeleid en ondersteund om de obstakels naar werk weg te nemen.

De vzw Tijdbank is een onafhankelijke vzw. Dat is een zeer innoverend project, maar ook bijzonder nieuw. Het is een vzw die de vrijwillige inzet wil promoten en faciliteren vanuit organisaties – profit – voor andere organisaties – social profit – met een maatschappelijke, culturele of ecologische meerwaarde.

– *De heer Eric Van Rompuy treedt als voorzitter op.*

Ten slotte is er nog het project van Voka en de Kamer van Koophandel van Limburg. Dat is het project 'M/V-united in bestuursorganen', dat de bewustwording beoogt van het belang van vrouwen en kansengroepen in besturen. Dat zal gebeuren door de ontwikkeling van een databank en een begeleidings- en ondersteuningsprogramma van vrouwen naar bestuursmandaten.

Ik zal nu ingaan op uw concrete vragen over de werking van het fonds. U vroeg welke procedure er wordt gehanteerd bij de beoordeling van de aanvragen. Zoals bepaald in artikel 8 van het besluit van de Vlaamse Regering houdende de regeling van het Fonds ter Bevordering van de Sociale Economie in Vlaanderen wordt de aanvraag ingediend bij het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie, aan de hand van een daartoe bestemd formulier. Het subsidieagentschap beslist binnen tien werkdagen na ontvangst van de aanvraag over de ontvankelijkheid ervan en stelt de aanvrager daarvan in kennis. Het subsidieagentschap verklaart vervolgens de aanvraag die voldoet aan de vormvereisten, vastgelegd in het modelformulier, ontvankelijk. De aanvraag wordt ontvankelijk beschouwd indien ze in overeenstemming met de vormvereisten van het modelformulier gebeurt. De ontvankelijk verklaarde aanvraag wordt onderworpen aan het gezamenlijke advies van het Departement Werk en Sociale Economie en van het subsidieagentschap, dat binnen twintig werkdagen na datum moet worden opgeleverd. Voor de opmaak van het gezamenlijke advies kan een beroep worden gedaan op een of meer externe deskundigen. Het gezamenlijke advies wordt door het subsidieagentschap bezorgd aan de minister. De minister beslist binnen de tien werkdagen na ontvangst.

Dan worden de gebruikelijke procedures gevolgd voor de opmaak van het subsidiebesluit. Een aantal dossiers worden ook voorgelegd aan de Vlaamse Regering, vanwege de grootte van het bedrag. De prioriteiten worden jaarlijks kenbaar gemaakt aan de Vlaamse Regering. Dat gebeurt door een beschrijving van de prioriteiten in de beleidsbrief. De minister kan ook bijkomend nog regels vastleggen betreffende de criteria en de procedure met betrekking tot de aanvraag en toekenning van de projectfinanciering, zoals bijvoorbeeld het werken met een oproep.

Dit is een leerproces. Het gaat immers over een nieuw fonds. De ervaring van de eerste maanden leert dat de procedure kan worden verbeterd door meer informatie te geven over de verwachtingen die we als beleidsmakers hebben ten aanzien van deze innovatieve projecten. De screening van de eerste projecten leert ons dat het belangrijk is dat de maatschappelijke meerwaarde wordt aangetoond. Ook belangrijk zijn de mainstreaming van de resultaten, en ook de overdraagbaarheid en de spin-offeffecten van de pilootprojecten, en het semiresiduaire karakter van het fonds. Met dat laatste wordt bedoeld dat het gaat over zaken die niet of moei-

lijk door anderen kunnen worden gesteund. Ze moeten complementair zijn aan andere beleidsinitiatieven.

Ook de communicatie van deze elementen aan de sector moet duidelijk worden versterkt. Daarom onderzoeken we het idee om te werken met een oproep, die dan duidelijk kan worden verspreid bij het middenveld en de sector. Uitgaand van de in artikel 6, eerste paragraaf, gedefinieerde innovatie-invalshoeken van bedrijfs-, product- en procesinnovatie en de in artikel 6, paragraaf 4, vermelde stimulans voor samenwerkingsverbanden van sociale-economieondernemingen met ondernemingen, worden dan enkele horizontale thema's vastgelegd waarop binnen de oproep wordt gefocust. We zijn dus volop bezig te bekijken of we geen oproep kunnen lanceren. Dat is goed voor de bekendheid van het project en tegelijk geven we duidelijk aan welke beleidsinitiatieven we belangrijk vinden.

We verwachten 1,7 miljoen euro, maar dat is nog niet zeker. Dat zou gebeuren tegen juni 2008. Als die nieuwe dividenden worden verworven, is het onze bedoeling een projectoproep te lanceren. Dat geeft de sector en het middenveld de kans innovatief in te spelen op een aantal uitdagingen. De bedoeling is dat een bepaald deel van het bedrag prioritair wordt aangewend voor die oproep, waarbij we zeggen welke de initiatieven zijn waarmee we zullen werken. Dat kan 750.000 euro of 1 miljoen euro zijn. De restmiddelen blijven dan beschikbaar om ruimere innovatieve initiatieven te ondersteunen.

Dan is er het punt van de controle. De betaling gebeurt in fasen, door middel van voorschotten. De betaling van het eerste voorschot gebeurt na de ondertekening van het subsidiebesluit. De betaling van de volgende voorschotten gebeurt na ontvangst van een tussentijds inhoudelijk en financieel rapport dat aantoont dat de beoogde activiteiten in de periode in kwestie in voldoende mate werden uitgevoerd. Het saldo wordt vereffend nadat de vereniging aan de hand van een activiteitenrapport heeft aangetoond dat de met het besluit beoogde activiteiten daadwerkelijk werden uitgevoerd in de subsidieperiode. Ook moeten er afschriften van stavingstukken worden gegeven. Het is dus de bedoeling te bekijken of de beleidsinitiatieven zoals die zijn opgenomen in het besluit, werden uitgevoerd, en om een formele evaluatie en controle te doen, aan de hand van de stukken.

Er werd gevraagd of er in het kader van de openbaarheid van bestuur beoordelingsvragen beschikbaar zijn. Dat is evident. De gezamenlijke adviesdocumenten van het Departement Werk en Sociale Economie en van het subsidieagentschap zijn, volgens de regelgeving met betrekking tot de openbaarheid van bestuur, openbaar. Die documenten zijn beschikbaar en kunnen worden ingekeken en opgevraagd bij het subsidieagentschap.

De voorzitter: De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. De werking van het fonds is vrij nieuw. In dat licht is het nog een beetje zoeken. U had het over de communicatie. Ter zake schort er inderdaad iets. Daarom is er soms wat achterdocht. Zeker gezien de ervaringen van het verleden, vinden sommigen dat er wat korter op de bal moet worden gespeeld en dat een en ander transparanter moet worden. Het is goed dat die oproep er komt en dat er wat duidelijkheid komt.

De middelen die tot nu toe werden besteed zijn enorm, in verhouding tot de verwachte inkomsten. Daarom worden er een aantal vragen gesteld en moet het parlement zijn controlerende taak vervullen. Ik hoop dat die sommen zullen worden besteed voor het beoogde doel en dat dit kan worden gecontroleerd. Daarom had ik spontaan wat bedenkingen met betrekking tot het Vokaproject M/V-united. Dat was het enige stuk dat ik had kunnen bemachtigen. Ik vraag me af wat de connectie is met de sociale economie. Wel gaat het over gelijke kansen, dus misschien kan die overlapping wel. Als het geld goed wordt besteed, is dat misschien niet ten onrechte. Ik wil er echter toe oproepen dat die doelstellingen zouden worden bewaakt. We hebben al een tekort aan middelen. Dat weet u beter dan ik. De heer De Craemer is vandaag niet aanwezig. Hij zou vandaag een vraag stellen over de klaverbladfinanciering. Alle middelen die bestemd zijn voor sociale economie, moeten daar ook voor worden besteed. Het lijkt me nuttig dat we binnen een jaar nog eens een overzicht krijgen en dat we daar bij gelegenheid een opvolgingsvraag over kunnen stellen.

De voorzitter: Minister Van Brempt heeft het woord.

Minister Kathleen Van Brempt: Dat is evident. Ook de beleidsbrief moet een goed instrument zijn om goed te volgen wat daar gebeurt en wat het beleidskader is waarin we die oproep zullen lanceren. Daar komen we zeker nog op terug.

Mijnheer Laurys, u kent heel goed de geschiedenis van dit onderwerp. U hebt ter zake meer meegemaakt dan ik, omdat het stamt uit de vorige zittingsperiode. We zijn ook wel wat verrast door de grootte van het bedrag. Dat betekent meer dan ooit dat we heel zorgvuldig moeten omgaan met dat geld. Het zijn echter natuurlijk geen recurrente middelen. We kunnen ze niet inzetten in de klassieke sectoren van de sociale economie. We moeten ze echt projectmatig inzetten. Ik heb het vaste voornemen om dat toch wat strakker te reglementeren. Daar komen we dan zeker nog wel op terug.

Het project M/V-united heeft zeker een aanzienlijk gelijkheidsaspect. Ook daarom ondersteun ik het. Er is echter ook wel sprake van een connectie met de sociale economie, maar dat natuurlijk in de ruime zin van het woord. De doelstelling van het fonds is het niet te

houden bij de klassieke sociale economie, maar veel ruimer te gaan. Daar hoort het project op zich dus wel thuis: het gaat over het beter functioneren van bestuursorganen en het werken aan diversiteit in bestuursorganen. Ik zie wel een connectie met sociale economie, als we kijken naar de initiatieven met betrekking tot corporate social responsibility die steeds meer ingang vinden in het bedrijfsleven. Dan denk ik aan de Code Buysse en dergelijke. Vanuit Sociale Economie en vanuit het oogpunt van maatschappelijk verantwoord ondernemen zijn we daar toch ook mee bezig. In dat opzicht is er ook een sterke link met de sociale economie.

De heer Jan Laurys: Als we van heel goede wil zijn, kunnen we dat voor ogen houden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Claes tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over werkwinkels

De voorzitter: Mevrouw Claes heeft het woord.

Mevrouw Sonja Claes: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in 2000 zijn in Vlaanderen werkwinkels geïnstalleerd. Op 24 januari heeft het Hoger Instituut voor de Arbeid (HIVA) een onderzoeksrapport gepresenteerd. Mijnheer de minister, de bedoeling van mijn vraag om uitleg is te vernemen in hoeverre u rekening houdt met de resultaten van dat rapport.

In 2000 zijn er in Vlaanderen 134 werkwinkels geïnstalleerd in de Vlaamse steden en gemeenten. De bedoeling was dat alle partners die met werk en opleiding te maken hebben, samen één loket aanbieden voor werkzoekenden en werkgevers. Het onderzoek heeft heel die werking doorgelicht.

De studie stelt voor om de spreiding te verbeteren door het aantal werkwinkels te reduceren tot 103, waarvan 69 in steden en 34 daarbuiten, rekening houdend met de stedelijke hiërarchie, bereikbaarheid met het openbaar vervoer en pendelfluxen. Uit de studie blijkt ook dat de werkwinkel vooral voor kansgroepen nog altijd cruciaal blijft om zich in te schrijven. Internet is voor hen geen alternatief. Wel ligt het bereik van werkwinkels buiten de steden lager, zowel bij de gemeentelijke als de intergemeentelijke. Deze vaststellingen stellen bijzondere eisen aan de aard en de intensiteit van dienstverlening in de werkwinkel.

Geïntegreerde dienstverlening blijkt vooral vorm te krijgen voor één klantengroep, de werkzoekenden. Op het domein van het onthaal en de basisdienstverlening is

in de praktijk de VDAB bijna exclusieve uitvoerder. Alle partnerorganisaties beperken hun activiteit in de werkwinkel tot de eigen doelgroep. Nochtans stellen de onderzoekers vast dat colocatie op zich bevorderend werkt voor onderlinge contacten en kennis van elkaars aanbod. Alle partners zien de toeleiding tot een traject als de autonomie van de eigen organisatie, terwijl de werkwinkel net de rol zou moeten spelen als neutrale toeleider naar een bepaald aanbod. Ook dit is een zwakte waar de studie op wijst.

Ook wordt de moeilijkheid om gemeentelijke partnerorganisaties te betrekken bij een bovengemeentelijke organisatie niet opgelost door schaalverkleining. Hier ligt een rol voor de Vlaamse en federale overheid. Hoewel de organisaties die bezig zijn met federale uitkerings- en activeringsmateries van uitkering tot tijdskrediet nu bewust nog nergens betrokken worden in de werkwinkel, wordt gesuggereerd om dit in de toekomst misschien beter wel te doen. Om samenwerking tussen de verschillende partners te optimaliseren, is de aanwezigheid van een coördinatiefunctie vaak essentieel. Tot slot is voor werkgevers en werknemers de dienstverlening nog te beperkt.

Mijnheer de minister, bent u van plan om het aantal lokale werkwinkels te reduceren volgens het voorgestelde model? Overweegt u de werking van de werkwinkel aan te passen, gelet op de moeilijke doelgroep die men over de vloer krijgt, laaggeschoolden, oudere werkzoekenden, arbeidsgehandicapten? Zo ja, op welke manier? Overweegt u een aantal partners die nog niet betrokken worden zoals vakbonden, RVA, uitbetalingsinstellingen in de toekomst ook te betrekken? Zo ja, onder welke vorm? Hoe kan de samenwerking tussen de verschillende organisaties die betrokken zijn bij de organisatie van een lokale werkwinkel worden verbeterd? Voorziet u in de versterking van de coördinatiefunctie in de lokale werkwinkel? Overweegt u een mogelijke uitbreiding van de functie van de lokale werkwinkel als loopbaanwinkel voor werkenden of als dienstverleningsorganisatie voor werkgevers? Op welke wijze?

Mijnheer de minister, ik wil met mijn vragen een aantal opmerkingen uit het HIVA-rapport weergeven. In het geheel krijgen de werkwinkels wel een positief rapport. Daar zijn we heel tevreden mee, maar het is belangrijk om bijsturingen te doen naar aanleiding daarvan. Ik ben heel benieuwd naar hoe u dat wilt doen.

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Als we meer taken aan de lokale werkwinkel geven, moeten we een schaalvergroting doorvoeren. Nu is dat onbetaalbaar. Begin deze maand is er een proefproject gestart in de provincie Antwerpen over de uitbreiding naar zeven werkwinkels,

waar informatie wordt gegeven aan werkenden. Er is ook informatie over wat te doen voor wie als zelfstandige wil starten. We moeten erop letten dat we niet verschillende loketten naast elkaar maken. Het Vlaams Agentschap Ondernemen (VLAO) geeft al informatie. Dat werkt niet optimaal, maar het is niet nodig om dezelfde informatie aan te bieden aan dezelfde doelgroep.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw Claes, ik kom in de verleiding om u een vraag te stellen, want u bent zelf een verantwoordelijke met een sterk engagement in de lokale werkwinkel. Het interesseert me wat u ervan vindt. Misschien kunnen we dat bij gelegenheid eens bespreken. Ik wil toch antwoorden op de algemene vragen.

In 2005 werd door de KULeuven een HIVA-onderzoek verricht naar de werkwinkels. In deze studie werd enerzijds de netwerkvorming onderzocht, en anderzijds de impact van de indeling van de zorggebieden op effectiviteit en efficiëntie. Dit onderzoek biedt een aantal bruikbare suggesties zowel naar de verbetering van de dienstverlening als naar efficiënte indeling van de zorggebieden. De studie vertrekt vanuit het huidige werkwinkelconcept en de bestaande dienstverlening en houdt – dat kon toen ook nog niet – geen rekening met een aantal nieuwe pistes en elementen die op de rails worden gezet.

Ik ben momenteel bezig aan de uitwerking van een verbeterd concept van de werkwinkels. Dit nieuwe concept houdt rekening met de aangereikte suggesties uit de studie. Zo zal onder meer de dienstverlening naar werkgevers worden uitgebreid. De werkwinkels zullen ook een basisdienstverlening aan werknemers aanbieden, wat de grootste vernieuwing is in het concept. Het doelpubliek van de werkwinkels wordt hierbij aanzienlijk vergroot. Ook de samenwerking tussen de VDAB en de OCMW's zal verder worden versterkt.

De inhoudelijke versterking van de dienstverlening en de samenwerking binnen de werkwinkels is voor mij prioritair. De werkloosheid in Vlaanderen daalt, maar we stellen tegelijkertijd vast dat voornamelijk de kansengroepen de weg naar de arbeidsmarkt nog niet hebben bereikt. De werkwinkels bieden, zeker voor deze groep, een laagdrempelige en geïntegreerde dienstverlening. Met betrekking tot een herschaling wil ik niet over één nacht ijs gaan. We denken wel al na over een optimalisering van de inzet van het VDAB-personeel, los van een nieuwe indeling van zorggebieden en eventuele herschaling. Die optimalisering moet gebeuren in functie van de acties die de VDAB voert of gaat voeren.

Ik denk dat de lokale besturen niet graag horen dat wij het hebben over de optimalisering van de inzet van VDAB-personeel. Dat kan inderdaad voor sommige werkwinkels minder, en voor andere meer betekenen. Ik zal dat proces

laten lopen in overleg met de lokale partners, en ik wil de basisdienstverlening blijven garanderen.

De opzet van de werkwinkels was, en is nog steeds, werk dicht bij de mensen brengen. Alle lokale diensten die met werk te maken hebben, zoals de VDAB, het OCMW, de gemeente, het PWA (Plaatselijk Werkgelegenheidsagentschap) en ATB (Arbeidstrajectbegeleiding) zijn onder één dak gebracht. De werkwinkels zijn uitgebouwd op gemeentelijk en in steden zelfs op buurtniveau. De nabijheid van de werkwinkels en het feit dat men er kan beschikken over een geïntegreerd dienstenpakket biedt, precies voor de kansengroepen waarnaar u informeert, de mogelijkheid om laagdrempelig te werken.

Met de nieuwe conceptnota willen we nog een stapje verder gaan. Het verhogen van de participatie van eenieder op de arbeidsmarkt blijft de prioritaire doelstelling van de werkwinkel. De paradox op onze arbeidsmarkt is genoegzaam gekend. Nog nooit waren er zoveel Vlamingen aan het werk als nu. Maar toch blijven bepaalde groepen structureel uitgesloten van de arbeidsmarkt, zoals ouderen, laaggeschoolden, allochtonen.

De werkwinkels zullen meer dan ooit gestalte geven aan de doelstelling focussen op werk. Uit het onderzoek blijkt dat de werkwinkel vandaag te veel een inschrijvingswinkel is. Veel bezoekers komen vandaag naar de werkwinkel om zich in te schrijven of zich opnieuw in te schrijven als werkzoekende. Van zodra je bent ingeschreven, ben je in regel met de administratieve wetgeving. Dit veronderstelt een passieve houding, maar dat moet veranderen.

De bezoeker zal met het nieuwe concept overspoeld worden door werk. De integratie van de vacaturewerking in de werkwinkel maakt daar ook deel van uit. Deze integratie moet ervoor zorgen dat werk en vacatures ook echt zichtbaar zijn in de werkwinkels. Deze focus op werk, met specifieke aandacht voor de kansengroepen, maakt integraal deel uit van het reguliere beleid van de VDAB in al haar geledingen.

Het partnerschap binnen de werkwinkel biedt vandaag ook reeds garanties op een begeleiding op maat van moeilijk bemiddelbare doelgroepen. Zo hebben de diensten van arbeidstrajectbegeleiding (ATB), nu Gespecialiseerde Trajectbepalings- en Begeleidingsdienst (GTB) en de OCMW's hun specifieke begeleidingsaanpak. Door de meerwaarde van deze partnerschappen willen we de samenwerking in de werkwinkels nog versterken. Met de GTB, die deel uitmaakt van de werkwinkel werden, sinds de overheveling van het domein Welzijn naar het domein Werk, nieuwe en duidelijke afspraken gemaakt die hen ook zullen toelaten om hun dienstverlening aan te bieden in meer werkwinkels dan vandaag het geval is.

Met andere woorden, het aantal contactpunten voor personen met een handicap die behoefte hebben aan gespecialiseerde begeleiding breidt uit. Ook met de OCMW's willen we de samenwerking versterken. Dit gaan we in de eerste plaats doen aan de hand van proeftuinen. Ik kom hier later op terug.

U vraagt om een aantal partners die nog niet betrokken worden zoals de vakbonden, RVA en uitbetalingsinstellingen in de toekomst ook te betrekken bij de werkwinkels. De doelstelling moet zijn een logisch geheel van informatie en dienstverlening inzake werk en opleiding ten bate van de lokale samenleving samen te brengen. De doelstelling mag niet zijn zoveel mogelijk andere organisaties of diensten onder de werkwinkelparaplu in te kapselen.

Het nieuwe werkwinkelconcept waaraan we nu werken, biedt een waaier van mogelijkheden om de dienstverlening al naargelang de lokale situatie uit te breiden met de voor de lokale cliëntendoelgroepen relevante partnerorganisaties. Ik ben wel een voorstander van een zo ruim mogelijk partnerschap. Daarin is vandaag al in de verschillende overlegstructuren inzake de werkwinkels voorzien. De RVA of de uitzendsector bijvoorbeeld, vinden we zowel in de taskforce op centraal niveau terug als regionaal, vertegenwoordigd in de lokale fora. De PWA's zijn een structurele partner in de werkwinkels. Dat is tevens voorzien in het interbestuurlijk akkoord, namelijk het partnerschapverdrag tussen de drie bestuursniveaus inzake de lokale werkwinkel. Ook de sociale partners maken vandaag deel uit van de lokale fora.

In het licht van de competentieagenda bekijken we vandaag, samen met de vakorganisaties, hoe de dienstverlening aan de werknemers concreet vorm zal krijgen en wie welke rol daarin zal opnemen. Ik kom even terug op het thema staatshervorming. We kunnen vandaag niet meer duidelijkheid scheppen over bijvoorbeeld de toekomstige rol van onder meer het PWA in de werkwinkel. Ik beschouw het als een absolute anomalie dat het PWA nog in het federale beleidskader zit. We zijn bezig met een soort van bemiddeling. Hun rol is aan het veranderen in het kader van de overgang naar dienstencheques. Men zou daarover toch snel een beslissing kunnen nemen, daar is zelfs geen tweede pakket staatshervorming voor nodig. De federale overheid kan zo beslissen om de PWA's over te hevelen naar het regionale niveau. Dan zouden we wat meer duidelijkheid krijgen over hoe we de PWA's echt kunnen inschakelen in de werkwinkel. Er is geen staatshervorming voor nodig, maar ik begrijp dat het politiek niet zo gemakkelijk kan worden beslist. We moeten hier niet simplistisch over doen. Er is wel degelijk een politiek draagvlak voor nodig.

De voorzitter: Dat punt komt dan in het tweede pakket staatshervorming.

Minister Frank Vandenbroucke: Inderdaad, we moeten nog iets in dat tweede pakket overhouden. Maar we

moeten de lat wel hoog leggen. Ik vind dat we robuuste stappen vooruit moeten zetten in welbepaalde domeinen. We kunnen in veel domeinen maar halve stappen zetten, zoals in de kinderbijslag. Laten we in de plaats daarvan op de arbeidsmarkt een robuuste stap vooruit zetten. Het PWA kan men naar het Vlaamse niveau overdragen. Ik wacht daar een beetje op. In het kader van de staatshervorming moeten we ook een nieuwe reflectie over de werkwinkel ontwikkelen.

U vraagt of de samenwerking tussen de verschillende organisaties die betrokken zijn bij de organisatie van een lokale werkwinkel, verbeterd kunnen worden. We kunnen voortdurend verbeteren en alert zijn. De werkwinkels zijn een netwerkorganisatie van partners en hun personeelsleden. Onze huidige inspanningen om de samenwerking te bevorderen, zijn in de eerste plaats gericht op de personeelsleden. Door interne communicatieacties, zoals infovergaderingen, opleidingen en congressen, promoten en bestendigen we de werkwinkels als samenwerkingsverband en netwerkorganisatie. Dat gaat heel concreet over opleidingsmomenten, leidinggeven en coachen, opleiding verzorgen voor vestigingsverantwoordelijken, projectequipes voor de verbetering van het onthaal, teamwerking en zo meer.

Een brede samenwerking met de lokale actoren is onontbeerlijk om onze doelstelling, namelijk om zoveel mogelijk mensen aan het werk te helpen, vorm te geven. Met de implementatie van het nieuwe concept willen we de participatie van lokale partners zoals de OCMW's verder stimuleren. De versterking van de samenwerking met de OCMW's is al geconcretiseerd in een plan van aanpak. Zo zullen een aantal proeftuinen van samenwerking tussen het OCMW en de VDAB moeten leiden tot concrete werkafspraken tussen de VDAB, als Vlaamse arbeidsmarktregisseur en de OCMW's, als welzijnsregisseur, in het kader van de geïntegreerde dienstverlening. Het is dus mijn bedoeling om rollen en taken duidelijk te definiëren. Dat gebeurt courant als een ongoing business.

U vraagt voorts of ik in de versterking van de coördinatiefunctie in de werkwinkel voorzie en in de versterking van het partnerschap. De coördinator in de werkwinkels is inderdaad een centrale figuur. Er wordt lokaal afgesproken wie de functie invult. Het is van belang dat deze persoon gedragen wordt door alle betrokken partners in de werkwinkel. De rol van de vestigingsverantwoordelijke volgt uit het werkwinkelconcept, en niet uit de opdrachten van een van de deelnemende partnerorganisaties. De taken die een coördinator minimaal moet opnemen, staan duidelijk geformuleerd in het partnerschapverdrag evenals de nieuwe conceptnota. Hij of zij staat in voor de dagelijkse werking van de werkwinkel en is verantwoordelijk voor het bewaken van de afspraken van de lokale samenwerkingsovereenkomst.

De projectcel werkwinkels, een groep mensen die op Vlaams niveau de werkwinkels coördineert, ondersteunt de coördinatoren door hen op te leiden en hen via alle mogelijke communicatiemiddelen, zoals website, extranet, telefoon of vergaderingen en infomomenten, bij te staan.

Voorts vraagt u of ik een mogelijke uitbreiding van de functie van de werkwinkel als loopbaanwinkel overweeg. Ik denk dat elke dienstverlening die in het verlengde ligt van het thema werk, zich een plaats kan verwerven binnen het werkwinkelconcept. De werkwinkels zijn in essentie fysieke contactpunten waar het publiek terecht kan voor informatie en basisdienstverlening rond werk, opleiding, arbeidsmarkt of diensteneconomie. In het nieuwe werkwinkelconcept wordt het breed beschreven als loopbaaninformatie.

Zo functioneert de werkwinkel als eerstelijnsvoorziening voor burger én bedrijf op de lokale arbeidsmarkt. In functie van de diverse noden van burgers en bedrijven kunnen bruggen gebouwd worden vanuit deze basisdienstverlening naar het brede veld van gespecialiseerde dienstverlening. De gespecialiseerde dienstverlening kan in dezelfde fysieke ruimte als de werkwinkel worden aangeboden in functie van lokale noden en opportuniteiten, beschikbare infrastructuur, lokaal overleg en managementbeslissingen van de verstrekkers van gespecialiseerde dienstverlening.

Concreet wat de dienstverlening aan de werkgevers betreft, zal de integratie van de vacaturewerking in de werkwinkels ervoor zorgen dat ook zij er terecht kunnen voor een basisdienstverlening. Zeker voor de zogenaamde kleinere werkgevers als eenmanszaken en winkeliers moet rechtstreeks contact met werkwinkelconsulenten vergemakkelijkt worden. De belangrijkste doelstelling van deze integratie is een betere afstemming tussen de vacaturewerking en de werkzoekendenwerking, en dus een betere matching tussen vraag en aanbod. Waar mogelijk zullen de vacatureconsulenten ook fysiek in functie van middelen en mensen hun onderkomen vinden in de werkwinkels.

Ook de werknemers moeten meer dan in de toekomst de weg naar de werkwinkel vinden voor een brede basisdienstverlening. Vanaf maart 2008 vindt een experiment plaats in zes werkwinkels in de provincie Antwerpen. De werkwinkel wordt er ingezet om via een brede basisdienstverlening werknemers te mobiliseren om hun loopbaan proactief onder de loep te durven nemen. Basisdienstverlening betekent mensen wegwijs maken in informatie met betrekking tot alle mogelijke transities in hun loopbaan. Waar nodig en gewenst wordt de werknemer ook aangespoord gebruik te maken van de beschikbare voorzieningen inzake loopbaanoriëntatie. Dat kan gaan om doorverwijzingen naar opleidingscentra, EVC-procedures (Erkennen van Eerder Verworven Competenties), begeleiding- en coachingaanbod en in

bijzonder het aanbod van de loopbaancentra. Ook een doorverwijzing naar de vakorganisaties bij thema's en problemen van syndicale aard hoort tot de basisdienstverlening. Dit is een algemeen antwoord op uw punctuele vragen.

De voorzitter: Mevrouw Claes heeft het woord.

Mevrouw Sonja Claes: U zei daarstraks dat u benieuwd was hoe ik er zelf over dacht. Ik heb mijn vraag ook vanuit een bezorgdheid gesteld.

Ik zal even voor alle duidelijkheid mijn gemeente situeren. Heusden-Zolder telt 31.000 inwoners. Daarvan is 25 percent migrant. Er is dus een hele groep moeilijk bereikbare werkzoekenden. Onze gemeente is een voormalige mijngemeente, en de werkloosheid ligt er dus nog hoog. We hebben ook zelf een werkwinkel. Toen ik las dat het HIVA naar een afslanking van de werkwinkels wilde gaan, werd ik bezorgd. Ik denk dat een lokale inbedding ook erg belangrijk is in gemeenten waar er veel werkzoekenden zijn die knelpuntwerkzoekende worden genoemd. Voor deze regio's is het heel belangrijk om alle partners bij elkaar te brengen. Onze cijfers, zeker de cijfers van het Jongerenbanenplan die pas zijn gepresenteerd, bewijzen ook dat het concept dat in onze gemeente is uitgewerkt, perfect kan werken. We waren met onze kleine gemeente de beste leerling van de klas.

Dat kan omdat alle partners samenwerken. We hebben vanuit het gemeentebestuur een locatie ter beschikking gesteld van alle verschillende partners. Alle partners zitten dus op hetzelfde terrein, op dezelfde locatie zelfs. Ze moeten wel samenwerken. We houden er een strikte opvolging op na. We doen dit voor de jongerenwerklozen, maar willen het nu uitbreiden naar de plus-45-jarigen. Ze worden om de veertien dagen opgeroepen. Als ze niet kunnen bewijzen dat ze effectief werk zoeken, worden ze effectief doorverwezen naar de RVA en kan er een schorsing volgen. Het zijn afspraken die zijn gemaakt tussen alle verschillende partners. Dat is erg belangrijk.

Ik ben ook heel benieuwd naar de resultaten van de pilootprojecten in Antwerpen over een integrale werking met werkgevers. Dat is de stap die we nu willen zetten. We willen nagaan op welke manier de werkgevers kunnen worden betrokken in de werkwinkel. Het is mogelijk dat we op een bepaald geen goed zicht meer hebben op het werkaanbod. Dat kunnen we echter vermijden als we de werkgevers nauwer bij de werkwinkel betrekken en samen afspraken maken. Uw antwoord op de zesde vraag is daarom zeer belangrijk. De werkgeverorganisaties mee betrekken in de werkwinkel is belangrijk zodat we een beter zicht krijgen op het werk dat wordt aangeboden. Dan wordt het heel wat gemakkelijker om tot een matching te komen tussen werkgever en werkzoekende.

De partners die u opsomt, worden bij ons al betrokken. Ik denk bijvoorbeeld aan de ATB, en aan een heel nauwe samenwerking met het OCMW. Ik denk dat we moeten focussen op samenwerking, en mensen samen zetten. Ik deel de mening van de minister over de regionalisering van het arbeidsmarktbeleid want de situatie verschilt toch wel heel erg in Vlaanderen en Wallonië. Met de nieuwe federale regering zal het er niet makkelijker op worden.

Minister Frank Vandenbroucke: De partners in de federale regering moeten elke dag druk uitoefenen op elk dossier. Zo moet dat gaan.

De heer Bart Van Malderen: Ik heb nog twee suggesties.

Het is belangrijk om zo veel mogelijk partners samen te zetten, liefst ook in één fysieke ruimte. Maar we stellen vast dat werkgelegenheidsfora – zeker als het gaat om werkwinkels die uit meerdere gemeenten bestaan – hun regiefunctie soms moeilijk kunnen opnemen. Als men denkt aan een wijziging van het concept, zou het goed zijn om de lokale besturen modelleerbare en werkbare modellen aan te reiken. Op vraag van de partners hebben we binnen het Regionaal Sociaal-Economisch Overlegcomité (RESOC) beslist om hen samen te brengen en te ondersteunen.

U hebt zelf de problematiek van het personeel aangekaart. Dat personeel wordt vanuit de VDAB ter beschikking gesteld om de werkwinkel te omkaderen. In verschillende werkwinkels stellen er zich af en toe continuïteitsproblemen. Als er weinig personeel is, heeft iedere breuk in de continuïteit een grote impact.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik heb onvoldoende gereageerd op wat de heer Van den Heuvel gezegd heeft.

Het Antwerpse experiment is een experiment, maar wel een vrij grootschalig experiment. We gaan ervan uit dat we daaruit moeten leren hoe we basisdienstverlening in loopbaanadvies moeten onderscheiden van verdere dienstverlening. Het is een gevoelige kwestie, maar het is wel de bedoeling om het te veralgemenen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Martine Fournier tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het grensarbeidakkoord

De voorzitter: Mevrouw Fournier heeft het woord.

Mevrouw Martine Fournier: Mijnheer de minister, mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik ga hier niet opnieuw de problematiek van de grensarbeid schetsen. Drie maanden geleden is er hier al een vraag over gesteld en iedereen weet hoe belangrijk grensarbeid is, vooral in West-Vlaanderen.

Eind januari is er overleg geweest tussen de werkgevers uit de Belgisch-Franse grensregio, premier Verhofstadt, vicepremier Letermé en minister Reynders. Er werd gesteld dat de inwerkingtreding van de overgangsregeling voor Franse grensarbeiders zou worden uitgesteld tot 1 januari 2010 en dat er in 2010 een evaluatie zou volgen van de effectieve nood aan grensarbeiders.

Tijdens haar vergadering van 30 januari 2008 heeft de commissie voor de Financiën en de Begroting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers beslist dat ze in de loop van de maand maart 2008 een hoorzitting over de grensarbeidersproblematiek zou organiseren met onder meer vertegenwoordigers van de werkgevers en de werknemers.

Intussen heb ik gehoord dat de hoorzitting er niet zou komen voor juni. De minister van Werk heeft in het verleden gezegd dat hij niet betrokken was bij de totstandkoming van het akkoord over grensarbeid. Met de hoorzitting wil de federale commissie voor de Financiën nog luisteren naar de verschillende mogelijkheden. Het lijkt alsof het gesloten akkoord nog niet verworven is.

Bent u op de hoogte van de evoluties over het grensarbeidakkoord? Zijn er nog gesprekken geweest tussen de federale en Vlaamse overheid over het akkoord over grensarbeid?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, in de commissievergadering van 17 januari zijn we uitvoerig ingegaan op het initiatief van minister Reynders inzake de ondertekening van een avenant voor voornamelijk de Noord-Franse grensarbeiders. Toen heb ik gezegd dat ik akkoord kan gaan met het uitgangspunt van het avenant, namelijk het wegwerken van de fiscale en parafiscale ongelijkheid in de grensstreek, maar dat een redelijke overgangstermijn cruciaal is om de reeds krappe Zuid-West-Vlaamse arbeidsmarkt niet verder te ontwrichten.

Ik heb minister Reynders daar dan ook een brief over gestuurd. Deze week heb ik van minister Reynders hierop een antwoord ontvangen. Daarin pleit hij ervoor dat het parlement het voorliggende avenant ongewijzigd zal goedkeuren om zo snel duidelijkheid te scheppen. Er wordt geen melding gemaakt van overleg met

de regio's. Hij geeft wel aan dat hij het initiatief van het parlement steunt om hoorzittingen te organiseren en dat hij geen bezwaar heeft indien die hoorzittingen zouden resulteren in een aanpassing – bijvoorbeeld uitstel van de datum met 1 tot 3 jaar – achteraf van de ingangsdatum van 1 januari 2009, dit wil zeggen de datum waarop de voordelige regeling voor nieuwe Franse grensarbeiders zal vervallen.

Ik kan het initiatief van het federale parlement toejuichen waarbij de Kamer, vooraleer een beslissing te nemen, grondig geïnformeerd wenst te worden door vertegenwoordigers van werkgevers en werknemers over de gevolgen van deze aanpassing aan het statuut van de Noord-Franse grensarbeiders. Een concrete agendering lijkt me echter nog niet gebeurd te zijn.

Ik hoop dat de federale parlementsleden uit deze ontmoeting voldoende inzicht kunnen puren over de knelpunten waarmee de Zuid-West-Vlaamse economie vandaag reeds wordt geconfronteerd en wat de gevolgen kunnen zijn van een al te overhaaste of onvoorbereide aanpassing in het kader van de voorliggende avenant.

Ik begrijp trouwens geheel niet waarom minister Reynders het parlement het avenant eerst wil laten goedkeuren om het dan mogelijkwijze later op basis van de resultaten van de hoorzitting en stemming van het parlement misschien opnieuw te wijzigen. Dit lijkt me de formule om een maximale onduidelijkheid en ongerustheid te creëren. Het is trouwens zeer de vraag of ook Frankrijk met eventuele latere voorgestelde wijzigingen akkoord kan en zal gaan. Dit is nochtans een noodzakelijke voorwaarde wil men een avenant sluiten of aanpassen.

Daarbij wil ik er ook nog aan toevoegen dat we nog slechts negen maanden verwijderd zijn van de voorgestelde ingangsdatum van de regeling voor nieuwe grensarbeiders. Is het realistisch haalbaar om in die korte periode het bestaande avenant goed te keuren, vervolgens mogelijke wijzigingen te bespreken, een aangepast avenant te maken, dit nieuwe avenant te overleggen met Frankrijk en dit vervolgens goed te keuren in Frankrijk en België?

Hoeveel tijd – maanden, weken, minuten – zullen de West-Vlaamse ondernemers dan nog hebben om op basis van de uiteindelijke juridische regeling hun personeelsbeleid af te stemmen? Geven we daarmee een duidelijke boodschap aan deze werkgevers? Ik meen bijgevolg – zoals ik vroeger al zei – dat het voor een degelijk beleid een gemiste kans is dat er geen overleg wordt gepleegd met de Vlaamse en Waalse regio.

In het kader van de samenwerkingsovereenkomst inzake interregionale mobiliteit zijn FOREM (de Waalse dienst voor arbeidsbemiddeling) en de VDAB sinds juni 2006 bezig om meer Waalse werkzoekenden naar de Vlaamse

arbeidsmarkt toe te leiden. Dit vereist van beide instellingen grote aanpassingen alsook van de Waalse werkzoekenden en de Vlaamse werkgevers. Het is een illusie te geloven dat omdat Wallonië met een hoog aantal werkzoekenden kampt, deze werkzoekenden zonder meer onmiddellijk inzetbaar zijn in Vlaanderen. Wallonië kampt immers – ondanks het hoge aantal werkzoekenden – met ongeveer dezelfde knelpuntberoepen als Vlaanderen. Dit betekent dat om Waalse werkzoekenden op de Vlaamse arbeidsmarkt in te zetten, bijkomende opleiding en begeleiding zeer vaak noodzakelijk is.

Willen we bijgevolg de Zuid-West-Vlaamse economie geen onherstelbare schade bezorgen door een bruske wijziging in de federale wetgeving, dan zou het nuttig zijn om in samenspraak met de federale regering een plan van aanpak uit te werken waarbij de regio's nagaan welke profielen nodig zijn. Er moet ook worden nagegaan hoe, alsook binnen welk tijdsplan, die naar de Vlaamse arbeidsmarkt kunnen worden toegeleid, zodat vervolgens de bestaande grensarbeidersregeling met Frankrijk geleidelijk kan uitdoven.

Ik ben voor een krachtige aanpak van de interregionale mobiliteit waarbij we veel druk zetten. Ik denk alleen dat het veel tijd zal vragen. Oplossingen zullen niet zo snel worden gevonden.

Mevrouw Martine Fournier: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. De timing is inderdaad cruciaal. Het is nu eind maart, de regeling zou starten vanaf januari 2009. Ik denk dat het belangrijk is dat het geleidelijk gebeurt. Uit uw antwoord blijkt dat u geen overleg zult hebben met minister Reynders. Bent u van plan nog een initiatief te nemen?

Minister Frank Vandenbroucke: Neen. Ik heb een antwoord gekregen van minister Reynders waaruit blijkt dat hij er gewoon mee doorgaat en later wel zal zien.

Mevrouw Martine Fournier: Het is een federale materie en de kamerleden zullen ook hun werk moeten doen, maar ik vind het belangrijk vanuit Vlaanderen een signaal te geven aan de West-Vlaamse ondernemers.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart Van Malderen tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over activeeringsplannen van de federale overheid

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart Van Malderen: Mijnheer de minister, mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik heb mijn vraag enkele weken geleden ingediend naar aanleiding van de begroting van de toenmalige federale regering. Intussen is er een nieuwe federale regering die 200.000 nieuwe jobs zal creëren. Dat zijn er 50.000 meer dan het Planbureau voorspelt.

Als de federale regering haar termijn uitdoet, dan komen die 50.000 jobs wonderwel overeen met de 15.000 bijkomende te activeren werklozen, wat in de begroting van 2008 is ingeschreven. Dat zou de federale schatkist zo'n 300 miljoen euro moeten opleveren. Elke geactiveerde werkloze moet dus omgerekend een kleine 20.000 euro opleveren aan uitgespaarde werkloosheidsuitkeringen en extra sociale en fiscale bijdragen. Dat bedrag lijkt behoorlijk ongeloofwaardig. Het lijkt me moeilijk om werk bij ordonnantie te creëren. Bovendien is de kans dat 15.000 werklozen bij het begin van het jaar samen worden geactiveerd, immers onbestaande. Als er heel snel wordt gewerkt, zal dat misschien tegen eind juni zo kunnen zijn. Dan mag nog de helft van dat bedrag worden ingeschreven. Dat betekent dat de opbrengst per persoon nog veel groter zou moeten zijn.

In eerste instantie is dat federale materie. Wat mij echter interesseert, is wat de gevolgen zijn van een dergelijke oekaze op Vlaams niveau. Mijnheer de minister, werd hierover overleg gepleegd tussen u, de federale minister en de diverse gewesten? Zo ja, wat zijn de resultaten daarvan? Wat is het aandeel van Vlaanderen in die 15.000 te activeren banen en, bij uitbreiding, in de 50.000 bijkomende banen die zijn aangekondigd? Zijn hiervoor bijkomende Vlaamse maatregelen nodig? Waaruit zouden die dan kunnen bestaan? Tegen wanneer acht u het realistisch mogelijk om bijkomend 15.000 werklozen te activeren?

De voorzitter: De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem: Mijnheer de voorzitter, ik sluit me hier graag bij aan. Ik zie echt niet in hoe we op een half jaar 15.000 extra werklozen zullen activeren.

Mijnheer de minister, u zult zeggen dat dit een federale bevoegdheid is, maar de federale schatkist stelt dat dit 286 miljoen euro moet opleveren. Dan vraag ik me af of de federale regering hier geen luchtkastelen aan het bouwen is. Haar mindergaven zitten in dat bedrag van 286 miljoen euro. Als in dat bedrag ook nog eens de meerinkomsten van belasting op werk inbegrepen zijn, dan zullen we diezelfde inkomsten terugvinden op de normale post van inkomsten uit werk. Dan zou het wel eens kunnen dat de federale overheid dat dubbel berekend heeft.

Hoe dan ook, in eerste instantie zou ik willen weten hoeveel mensen de Vlaamse overheid binnen een dergelijke beperkte tijdsspanne denkt te kunnen activeren. Ik

hoop ook dat er geen werklozenjacht zal ontstaan om toch maar mensen aan de slag te krijgen.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mijnheer de voorzitter, in de federale begrotingsopmaak voor dit jaar is, naar we hebben vernomen, een besparing ingeschreven van 286 miljoen euro, via de activering van 15.000 werklozen. Daarover heeft tot nu toe nog geen overleg plaatsgevonden met de federale overheid. Ik kan dus niet antwoorden op de vraag welk aandeel Vlaanderen zou moeten leveren in deze besparingsoefening. Evenmin kan ik opmaken hoe dat aantal zal worden gemeten. Gaat het over een extra activering, bovenop de daling van het aantal werkzoekenden zoals die voor 2008 werd geraamd door het Planbureau in het kader van de begrotingsopmaak, of gaat het louter over de geraamde daling van de werkloosheid voor 2008?

Mijnheer Van Malderen, net als u stel ik me vragen bij de berekening van het budgettaire terugverdieneffect dat uit de activering van 15.000 werklozen moet voortvloeien. Naast het gegeven dat deze berekening ervan uitgaat dat de betrokken werklozen, op basis van de geraamde sociale bijdragen, een bovengemiddeld loon zullen verdienen, gaat deze oefening volledig voorbij aan het gegeven dat een activering in een aantal gevallen alleen maar kan gebeuren met een activering van de werkloosheidsuitkering erbij. Een activering kan immers gebeuren via een verlaging van sociale bijdragen en dergelijke voor langdurig werklozen in het kader van activamaatregelen, waarbij de werknemer een geactiveerde werkloosheidsuitkering van 500 euro per maand ontvangt.

De activering kan ook gebeuren in het kader van opleiding, bijvoorbeeld bij een individuele beroepsopleiding. In dat geval behoudt de werkzoekende in de periode van opleiding zijn werkloosheidsuitkering en betaalt de werkgever enkel een complement. Dat betekent dus dat de geactiveerde werkzoekende pas na een aantal maanden met een contract zal worden aangeworven, en er dus mogelijk sociale bijdragen zullen worden betaald. Kortom, het activeren van een werkzoekende betekent zeker niet automatisch dat er ook meteen werkloosheidsuitkeringen zullen worden uitgespaard.

Een sterkere activering van werkzoekenden bepleiten als een besparingsmaatregel op zeer korte termijn, namelijk nog dit begrotingsjaar, lijkt me dus geen correcte drijfveer. Een activering en begeleiding op maat van werkzoekenden kost op korte termijn geld. De besparing gebeurt pas op middellange en lange termijn.

Vele jaren geleden, in 1996 of 1997, heb ik eens een artikeltje geschreven, waarin ik stelde dat activering, in

het hele gamma van het grootwarenhuis van de sociale politiek, niet in de goedkope rij terug te vinden is. Het is niet de goedkope optie. Activeren is investeren. Op lange termijn levert het zeer veel op, maar op korte termijn niet. Het is dus wat vreemd dat soort redeneringen anno 2008 nog terug te vinden in begrotingen. Ik denk echt dat we fors moeten activeren. We staan nog maar aan het begin van dat verhaal, in tegenstelling tot wat sommige mensen zeggen die dat woord al moe gehoord zijn. Dat is fout. We zullen daar nog veel aan moeten doen. Het is echter geen goedkope optie, zeker niet op korte termijn. Eerlijk gezegd begrijp ik dat ook niet zo heel goed. Maar goed, Vlaanderen zal, los van dat budgettaire debat, doen wat het kan om mensen kansen te bieden.

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart van Malderen: Mijnheer de minister, uit uw antwoord blijkt duidelijk dat de rol van het Vlaamse Gewest hier enigszins wordt miskend. Er wordt iets aangekondigd zonder dat er overleg werd gepleegd met diegene die dit grotendeels zal moeten waarmaken op het terrein. Ik hoop dat deze nieuwe federale regering er een andere traditie op zal nahouden. We zullen zien. The proof of the pudding is in the eating.

U hebt erop gewezen dat Vlaanderen de jongste jaren zijn verantwoordelijkheid is beginnen op te nemen wat de activering van werklozen betreft. Ik stel vast dat die batterij vandaag in Brussel en Wallonië veel minder sterk is uitgebouwd. Als dat overleg er komt, ben ik benieuwd hoe die regeringen hun verantwoordelijkheid zullen opnemen om een faire deal te maken, hoe ze daadwerkelijk een bijdrage zullen leveren zodat de inspanningen billijk worden gespreid over de diverse landsdelen. Ik ben benieuwd of er werk zal worden gemaakt van interregionale mobiliteit en dergelijke.

Ik wil tegelijk waarschuwen voor een aantal mythes. Ik heb dat helemaal niet gehoord in uw antwoord, maar dat

er kan worden geactiveerd zoals men een lichtschakelaar aanzet, klopt natuurlijk niet. Een belangrijk deel – 10 à 12 percent – van de groepen die vandaag het voorwerp zijn van de sluitende aanpak, zijn moeilijk en eigenlijk niet in te schakelen werklozen, en dat door medische, psychologische, psychiatrische of sociale problemen. We kunnen die mensen niet in een handomdraai aan het werk helpen. Mevrouw De Ridder is hier niet, maar bij de bespreking bij de evaluatie van het Verdrag van Lissabon wierp ze op een bepaald ogenblik op dat die mensen dan maar in de sociale economie moeten worden gestopt. De sociale economie heeft echter ook haar kostprijs. We kunnen niet zomaar mensen laten uitstromen naar de sociale economie als we ze moeilijk kunnen inschakelen. Door de opdrogende arbeidsmarkt wordt de groep die we bereiken steeds moeilijker inschakelbaar. De afstand tot de arbeidsmarkt wordt groter. Naarmate dat gebeurt, zal de kostprijs van de activering, die inderdaad niet de goedkoopste keuze is, nog toenemen. Die belandt dan bijna in de delicatessenrij in plaats van in de goedkope warenhuizen.

Het zal u verbazen, maar ik zit op dezelfde golflengte als de collega van het Vlaams Belang als ik zeg dat dit niet mag leiden tot een soort uitsluitingsmachine. We hebben door het opbouwen van een Vlaams model een lineair uitsluitingsmechanisme kunnen afbouwen, door het aanbod te koppelen aan de plicht om daarop in te gaan. Met het maken van een evenwicht tussen die rechten en plichten hebben we een Vlaams beleid ontwikkeld dat zijn vruchten begint af te werpen. Ik hoop dat er geen verborgen agenda is om opnieuw een blinde activering in te voeren, zonder dat er een concreet aanbod is en zonder dat reëel wordt ingeschat wat de afstand van personen tot de arbeidsmarkt is. Zo zou er een verkapt vorm van lineaire uitsluiting in het leven worden geroepen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.